

til at give Pant i sine Redskaber og sit Inventarium. Den, der understøtter ham til Anskaffelsen af Arbeidsmateriale, vilde jo nu imidlertid efter Vædringsforslaget under Nr. 25 ikke kunne faae nogen Sikkerhed i hans Redskaber og Inventarium, da disse Gjenstande ikke ere anskaffede for den Understøttelse, som han har ydet ham. Seg vil saaledes henstille, om det ikke er rigtigere at stemme mod Forslaget under Nr. 25.

Justitsministeren: Mit Forhold til de Vædringsforslag, der ere stillede under det nu foreliggende Afsnit, er, efterat Mindretallets Forslag under Nr. 11 er taget tilbage, i det Bæsentlige det samme, som det var ligeoverfor de Forslag, som vi behandlede under det foregaaende Afsnit. — Hvad Udvalgets Forslag under Nr. 12 angaar, da indeholder det jo en lille Væmpelse i det Forslag, som Thinget vedtog ved 2den Behandling efter Udvalgets Indstilling, og der kan visseilig ikke være Noget derimod at invende. Forslagene under Nr. 13, 17 og 20 til §§ 78, 102 og 126 indeholde kun det Fornødne om Bekjendtgørelsesmaaden, medens det hidtil var blevet overset, hvorledes Bekjendtgørelsen skulde ske. — Forslaget under Nr. 14 til § 97 er dernæst vistnok i Ordets allerstængeste Forstand kun et Redaktionsforslag. — Forslaget under Nr. 15 er kun fremkommet som Følge af den Tillægsparagraf, som blev vedtagen ved 2den Behandling efter Udvalgets Forslag. — Forslaget under Nr. 16 er et Realitetsforslag, men et Forslag, som jeg ikke kan Andet end sætte megen Pris paa. Seg tillod mig nemlig netop ved 2den Behandling at henstille, om der dog ikke naturlig burde tilføies en Begrændsning med Hensyn til Gjen-tagelse af Affordforsøgene. Det maa erkjendes, tror jeg, at, saaledes som Bestemmelsen herom blev affattet ved 2den Behandling, var der, navnlig naar man lægger Mærke til de Ord i § 102: „saalænge ikke den endelige Udlodning har fundet Sted,“ en Mulighed for, at en haardnakket Forening af Kreditorer kunde gjøre Voets endelige Dpgjørelse, jeg kunde fristes til at sige, næsten umulig, idet de nemlig efter Paragrafens Affattelse kunde ved-

blive med Affordforsøg. — Ved Forslaget under Nr. 18 har jeg ikke Noget at bemærke. — Forslaget under Nr. 19 indeholder kun en Tydeliggjørelse; det har utvivlsomt været Lovforslagets Mening, hvad der derved foreslaas udtryffeliggjøret. — Forslaget under Nr. 21 indeholder en ren Redaktionsforandring; om jeg husker ret, er Ordet „han“ kun en Reminiscent fra, at der tidligere stod „Eftestforvalteren“, medens der nu staar: „Eftestretten“. — Forslaget under Nr. 22 er et korrektere Udtryk for, hvad der har været tilfigtet ved § 144. — Hvad Forslaget under Nr. 23 angaar, da er det allerede tilstrækkelig forklaret af den ærede Ordfører, hvorledes det i Virkeligheden kun medfører en tydeligere Redaktion, lad mig dog tilføie, at dette Forslag tillige er en lille Tribut til Schweigaards manes. — Forslaget under Nr. 24 er mig unegtelig noget dunkelt; hvad der skal vindes ved at sætte: „Kapitlerne 1, 2, 3“ i Stedet for: „Kapitlerne 1—3“, ser jeg nemlig virkelig ikke; men det er jo forresten Noget, der er ganske ligegyldigt. — Forslaget under Nr. 25 skal jeg henstille, om man vil gaa ind paa. Den Forandring, som deri er foreslaaet, er ganske vist ikke foreslaaet uden Anledning af de Udtalelser, der ved 2den Behandling fremkom fra flere af Thingets Medlemmer og navnlig fra et æret Medlem af Udvalget (Ufing). Men det indeholder paa den anden Side en større Indskrænkning i Udgangen til det deri omhandlede Løsøreunderpant, end der findes i Lovforslaget. Seg er derfor lidt vanskelig stillet overfor dette Punkt. Personlig tror jeg, at, jo større Indskrænkninger der gjøres, desto bedre. Men noget Andet er det, at dette jo er et meget omtvistet Spørgsmaal. Seg skal derfor, som sagt, indskrænke mig til at henstille det Punkt, som Udvalget herved har bragt frem, til Thingets Overveelse. — Forslaget under Nr. 26 er vistnok i sin Orden. — Der staar saaledes kun tilbage for mig at omtale det, om jeg saa maa kalde det, „færøffe“ Forslag eller Forslaget under Nr. 27. Det gaar jo ud paa at give Regjeringen en Bemyndigelse til ved kongelig Anordning at sætte Loven i Kraft paa Færøerne med de Væmpelser, som de særlige lokale Forhold der